

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΒΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΗΡΝΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 100. Ἐξέ-
μηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατηρ. 50,
Αμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ἑλλων ἐν γέ-
νει τῶν ἑλλων Κρατῶν σελίνια 10.
Ἐξήμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἢ αἰ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰκουμένης μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐρμιόπουλου ἑριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 44ος

Ἀθήναι, 19 Δεκεμβρίου 1936

Ἔτος 59ον.—Ἀριθ. 8

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΒΙΜΙΛΙΟΥ ΝΤΕΒΩ

— Συνόχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —
Ὁ Μάριος, ποῦ ξέρουμε πῶς δὲν ἦταν καθόλου δειλός, πῆγε ἴσια, στάθηκε μπροστὰ του καὶ τοῦ εἶπε μὲ μεγάλο θυμὸ :

— Γελᾷ γιὰ τὰ ροῦχα ὅποιος δὲν μπορεῖ νὰ γελάσῃ γιὰ ἐκεῖνον ποῦ τὰ φορεῖ !

Ἡ παράξενη, ἡ γασκόνικη προφορὰ τοῦ Μαρίου μεγάλωσε τὴν ἰλαρότητα τῶν μαθητῶν. Ὁ Σαιζάνης τὸν κοίταξε καλὰ-καλὰ στὰ μάτια, σὰ νὰ ἤθελε νὰ βεβαιωθῇ ἂν αὐτὸς πραγματικῶς ἐτόλμησε νὰ τοῦ μιλήσῃ τόσο προκλητικᾶ. Ἐπειτα ζάρωσε τὰ φρύδια του — ποῦ θὰ πῆ πῶς εἶχε θυμώσει. Ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμή γύρισε κι' εἶδε τὴν περίφημη τσάντα καί, μ' ἑλαφρὸ κίνημα τοῦ χεριοῦ, τὴν ἔδειξε στοὺς ἄλλους, ποῦ ἔβαλαν τὰ γέλια ἀκράτητα.

Ὁ Μάριος, ἀγριεμμένος, προχώρησε δυὸ βήματα κι' εἶπε :

— Δὲν μοῦ λένε, κύριοι, γιὰ τί πράγμα γελάτε, νὰ γελάσω μαζί σας κι' ἐγώ ;

— Δὲν σὰς μίλησε κανένας, κύριε, ἀποκρίθηκε ὁ Σαιζάνης μὲ μεγάλη εὐγένεια μὰ καὶ περιφρόνηση.

— Σὰς μιλῶ ὅμως ἐγώ ! φώναξε ὁ Μάριος μὲ θυμὸ μεγαλύτερο. Μὲ τὴν ἴδια περιφρονητικὴ εὐγένεια ὁ Σαιζάνης ἀποκρίθηκε :

— Ἄφοῦ λοιπὸν θέλεις καὶ καλὰ νὰ μάθῃς γιὰ τί γελοῦμε, νὰ σοῦ τὸ πῶ ἐγώ. Ἡ τσάντα σου εἶναι ἡ αἰτία. Ποτέ μας δὲν εἶδαμὲ τσάντα μὲ τέτοιο παρδαλὸ χρῶμα καὶ τέτοιο ἀλαμπουρνέζικο σχῆμα. Καὶ σὲ παρακαλοῦμε νὰ μὰς πῆς ἀπὸ ποῦ τὴν ἀγόρασες, γιὰ ν' ἀγοράσουμε καὶ μεῖς.

— Ναι, ναι ! εἶπαν κοροϊδευτικὰ κι' οἱ ἄλλοι.

— Αὐθάδῃ ! φώναξε ὁ Μάριος μὲ τὸ γρόθο σφιγμένο μπροστὰ στὴ μύτη τοῦ Σαιζάνη. Τόλμησες νὰ περιγελάσῃς ἕνα οἰκογενειακὸ μου και-

«Ὁ Μοντανῆς ἔκλεισε τὰ μάτια του, τὰ γόνατά του λύγισαν, κι' ἂν δὲν κρόφταιναν οἱ φίλοι του...»

μήλιο, τὴν τσάντα τῆς προέμμενης τῆς μητέρας μου ! Ὁ λογαριασθοῦμε.

— Ἐδοχριστῶς ! ἀποκρίθηκε ὁ Σαιζάνης παραμερίζοντας τὸ χέρι τοῦ Μαρίου καὶ σφιγγόντάς του τὸν καρπὸ μὲ δύναμη. Νὰ λογαριασθοῦμε, ὄχι ὅμως ἐδῶ.

— Ἀλλὰ ποῦ ;
— Στὴ μικρὴ αὐλή, στὸ διάλειμμα τῶν τεσσάρων.

Στὸ ἴδιο μέρος δηλαδὴ καὶ τὴν ἴδια ὥρα ποῦ ὁ Μάριος ἔπρεπε νὰ

βρεθῆ γιὰ νὰ «λογαριασθῇ» καὶ μὲ τὸν ἄλλον... Πολὺ καλὰ ! Δὲν θὰ τὸ ξεχνοῦσε...

Ἡ φιλονεικία τῶν παιδιῶν ἔκαμε, φαίνεται, κάποιο θόρυβο, γιὰ τὴν ἀξίφρα ἀνοίξε μὰ πόρτα καὶ παρουσιάσθηκε ὁ κ. ἐπιμελητῆς.

— Ἦσυχία, κύριοι ! εἶπε αὐστηρά. Καὶ βλέπόντας τὸ Μάριο ποῦ δὲν ἦταν ντυμένος σὰν τοὺς ἄλλους καὶ ποῦ πρώτη φορὰ τὸν ἔβλεπε, ρώτησε :

— Ἐσὺ ποιοὺ εἶσαι ; τί θέλεις ἐδῶ.

— Ἦθελα νὰ σὰς μιλήσω, κύριε...

— Ἄ ! εἶσαι σὺ ποῦ μὲ ζήτησες πρὸ ὀλίγου ἀπὸ τὸ θυρωρὸ ;

— Μάλιστα, κύριε...

— Ἐλα μέσα... Ἔσεῖς, κύριοι, πῶ ἤσουα.

Πῆρε τὸν Μάριο στὸ ἰδιαιτέρου του γραφεῖο, ἀφήνοντάς τὸν Σαιζάνη μὲ τὴν παρέα του στὸ ἄλλο, ποῦ ἦταν, νὰ ποῦμε, ὁ προθάλαμος.

— Μιὰ στιγμή, εἶπε καὶ χτύπησε ἕνα κουδούνι.

Μπήκε ἕνας ἐπιστάτης.

— Δὲν μοῦ λές, σὲ παρακαλῶ, τὸν ρώτησε ὁ κ. ἐπιμελητῆς, εἰν' ἐδῶ ὁ Μοντανῆς, ὁ Δουμποδάνος κι' ὁ Σαιζάνης ;

— Μάλιστα, ἀποκρίθηκε μὲ δόκλιση ὁ ἐπιστάτης.

— Νὰ ἔλθουν μέσα.

«Τυχρὸς εἶμαι, εἶπε μέσα τοῦ ὁ Μάριος, θὰ ἰδῶ τῆρα καὶ τοὺς τρεῖς αὐτοὺς παλληκαράδες ποῦ τοὺς ἀκούω τόσῃν ὥρα... Δηλαδὴ τὸν ἕνα τὸν ξέρω...»

Ἀλλὰ δταν μῆχαν στὸ γραφεῖο δυὸ μαθητῆς—ὁ Σαιζάνης κι' ὁ Δουμποδάνος, ὁ Μοντανῆς δὲν ἦταν μαζί τους—ὁ Μάριος εἶδε πῶς ἐγγύριζε καὶ τοὺς δυὸ. Γιατὶ ὁ ἄλλος ἦταν ὁ φηλὸς ἐκεῖνος ποῦ τὸν εἶχε σπράξει στὴ μεγάλη αὐλή καὶ θὰ τὸν ξανάβρισκε νὰ «λογαριασθοῦν» στὴ μικρὴ

αόλη κατά το διάλειμμα των τσο-
αάρων.

Ο κ. Τελόριμος τους κοίταζε τόσο
αυστηρά, ώστε κι' ο Μάριος ακόμα
φοβήθηκε το βλέμμα του. Κι' άρχισε
να τους τὰ ψάλλη :

— Τι είναι πάλι αυτά, κύριοι ;
Δέν θά ήσυχάσετε επιτέλους ; Ντρο-
πή πιά, μα την αλήθεια ! Καθεμέρα
μαλλώματα, καυγάδες, συμπλοκές,
μάχες. Τό Δύκειο είναι άνω-κάτω
κι' ο κ. διευθυντής άποφάσισε να
λάβη μέτρα άδυστηρά. Γιατί τάζετε
μέ τους νέους ; γιατί είναι ξένοι ;
Μά γι' αυτό Ισα-Ισα έπρεπε να τους
φέρνεσθε εθγενικώτερα. Γιατί παρε-
ξηγοῦν τις εϋφυλογίες σας και τις
παίρνουν για βρισιές ; Μά είναι ξένοι,
δέν ξέρουν, κι' έπρεπε να είσθε πιό
έπιεικείς ως που να μάθουν ; κι' αϋ-

Ο Μοντανής στο νοσοκομείο.

τοί πώς μιλούνε έδω στο Παρίσι. Κύ-
ριοι, σάς τὸ λέω καθαρά : αὐτὰ πρέ-
πει να λείψουν, γιατί ο κ. διευθυντής
είναι άποφασισμένος να σάς άποβά-
λῃ. Οί πρωταίτιοι, τὸ ξέρει, είσθε
σείς οί τρεις' σϋ, Δουμποδάνε, πὸ
έννοεις να καταχρᾶσαι τὴ δύνμη
σου' σϋ, Σαιζάνη, πὸ είσαι πιό δυ-
νατός άπ' ὅσο φαίνεσαι, κι' ο Μον-
τανής. Αλήθεια, γιατί δέν ήρθε ο
Μοντανής ;

— Είμαι στο νοσοκομείο, άρρω-
στος, άποκρίθηκε ο Δουμποδάνος.

— Άρρωστος ; τί έχει !

— Κοκκίτη, νομίζω . . .

— Παραμύθια ! Θάφαγε καμμιά
γερή στο χθεσινὸ καυγᾶ και κάνει
τὸν άρρωστο, ένῶ άπλοῦστατα είναι
πληγωμένος. Μά είναι πράγματα αὐ-
τά ; Και πάλι, κύριοι, σάς παρακα-
λῶ νάρησετε ήσυχους τοὺς νέους συμ-
μαθητάς σας. Βλέπετε πὸς κι' αὐτοί

είναι γενναίοι και δέν άποχωροῦν
δταν τοὺς προκαλείτε. Είναι, φαίνε-
ται, και αρκετὰ δυνατοί, άφού τις
τρώτε και σείς άπ' αὐτοὺς. "Αν πᾶν
έτσι τὸ πρᾶγμα, πρέπει να κλείσουμε
τὸ Δύκειο, Και γιὰ νὰ μή κλείσουμε
τὸ Δύκειο, άν έπαναληφθοῦν κι' οί
χθεσινὲς σκηνές, θάποβάλλουμε τοὺς
πρωταίτιους. "Α, νὰ κι' ο Μοντανής !

Τὴ στιγμή εκείνη άνοιξε πάλι ἡ
πόρτα και μπήκε κι' ο τρίτος «παλ-
λικαράς». "Ετσι ο Μάριος Καπάνης
είχε τώρα μπροστά του τὸν Παῦλο
Σαιζάνη, τὸν Γεώργιο Μοντανή και
τὸν Δεωνίδα Δουμποδάνο, πὸ τόσο
έμελλε νάνακατευθοῦν κι' οί τρεις
στὴ ζωὴ του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Ο ὄμιλος τοῦ Μοντανή κι' ο κλέφτης
τοῦ Μάριου.

Ο μαθητής πὸ μπήκε στο γρα-
φεῖο τελευταίος, είχε κανονικὸ πρό-
σωπο, εθγενικὴ φυσιογνωμία, ήρεμο
βλέμμα, και φαίνόταν σοβαρὸς παρὰ
τὴν ἡλικία του, γιατί δέν θάταν πε-
ρισσότερο άπὸ δεκατριῶν χρονῶν.
"Όταν τὸν είδε, ο κ. Τελόριμος δέν
μπόρεσε νὰ κρύψῃ τὴ συμπάθειά του
γιατ' είχε μπροστά του ἕνα άπὸ τοὺς
πιό έξυπνους, έπιμελείς και φρόνι-
μους ὡς τώρα μαθητὲς τοῦ Δύκειου.
Τί κρίμα νὰ παρασυρθῇ κι' αὐτός, ο
Γεώργιος Μοντανής, στοὺς καυγάδες με
τοὺς νέους και νὰ θεωρεῖται σάν ἕνας
άπὸ τοὺς πρωταίτιους τῆς διχόνοιας
πὸ κρατοῦσε άνάστατο τὸ Δύκειο !

— Με ζητήσατε, κύριε έπιμελητά ;
εἶπε με άδύνατη φωνή.

— Μάλιστα, άποκρίθηκε ο κ. Τε-
λόριμος.

Και τοῦ τὰ «έψαλλε» και τοῦ Μον-
τανή, αλλά κάπως μαλακώτερα. Στο
τέλος τοῦ εἶπε :

— Άπορῶ πὸς κάνεις τέτοια πράγ-
ματα και σϋ πὸ ποτὲ ὡς τώρα δέν
είχες δώσει άφορμὴ. Βέβαια σὲ κα-
ρασοῦρουν οί φίλοι σου. "Απεναντίας
ἔμως σϋ έπρεπε νὰ τοὺς παρασύρῃς
σὰ φρόνιμος πὸ είσαι. Θὰ σὲ άκου-
γαν, δέν μπορεί, γιατί ξέρω πὸς σ'
έκτιμοῦν ὄλοι. Και γι' αὐτὸ άπαιτῶ
άπὸ σένα, Μοντανή, νὰ τοὺς δώσης
τὸ καλὸ παράδειγμα.

Λέγοντας αὐτὰ, ο κ. Τελόριμος
χτύπησε πατρικά τὸν Μοντανή στὸν
ὄμιλο. "Αλλά ὅσο ελαφρὸ κι' άν ήταν
τὸ χτύπημα, ο μαθητής, φαίνεται,
πόνεσε δυνατὰ κι' έγεινε χλωμός.

— Μπᾶ ! τί έχεις, Μοντανή ; ἔ-
καμε ο κ. Τελόριμος.

Κι' επειδὴ ο Μοντανής δέν άπαν-
τοῦσε, ο έπιμελητὴς κοίταζε τοὺς
δύο άλλους.

(Ακολουθεῖ)

Μετάφρ. Π. Γ. και Γρ. Σ.

ΕΝΩ ΤΟ ΤΡΑΙΝΟ ΑΡΓΟΥΣΕ

Εἶχα άρχισε νὰ βαρύνει περιμέ-
νοντας κάποια μέρα στο σταθμὸ τὸ
τραῖνο και τὸ βλέμμα μου έπεφτε
χωρὶς δρεξὴ στις διάφορες ρεκλάμες
πὸ στόλιζαν τοὺς τοίχους στὴν αἶ-
θουσα τῆς άναμονῆς. Μά καθυστέ-
ρηση μισῆς ὥρας μᾶς κρατοῦσε ά-
ναγκαστικά εκεί, ένῶ τίποτα τὸ έν-
διαφέρον ἢ τὸ εὐχάριστο δέν ήπηρε-
μέσα σ' εκείνα τὰ τριάντα ὀλόκληρα
λεπτά, πὸ εἶμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ
περιμένουμε. Οί δείχτες τοῦ μεγάλου
ρολογιοῦ βραδυποροῦσαν άφάνταστα,
οί ὀμίλιες τῶν λίγων ταξειδιωτῶν εἶ-
χαν τελειώσει και τὸ μόνο πρᾶγμα
πὸ ἀπόμεινε γιὰ νὰ μᾶς άπασχο-
λῇ ήταν ἡ ὀμίχλη, πὸ κατέβαινε
ὄλο και πιό πυκνὴ στις ἀντικρύνες
στῆρας.

Ξαφνικά, τὴν πλήξη εκείνης τῆς
ὥρας, ήρθε νὰ διακόψῃ κάτι, πὸ
ἐγὼ τοῦλάχιστον τὸ βρήκα αρκετὰ
ένδιαφέρον. Μιά γυναίκα νέα, με συμ-
παθητικὴ εμφάνιση, αλλά φτωχικά
ντυμένη, μπήκε στὴν αἶθουσα, κρα-
τῶντας στὴν ἀγκαλιά της ἕνα κορι-
τσάκι—δικὸ της άσφαλῶς—πὸ ά-
κουμποῦσε σάν παραπονεμένο στὸν
ὄμιλο της τὸ ὄρατο του ξανθὸ κεφα-
λάκι. "Η μητέρα, βιαστικὴ κάπως,
πήγε άμέσως κι' ἔβγαλε εἰσιτήριο,
ἔμα ἔμως πληροφόρηθηκε γιὰ τὴν
καθυστέρηση, ήρθε και κάθησε λίγο
πάρα κει άπὸ μένα, άφού έτοποθέ-
τησε πάνω της ὅσο μπορούσε πιό ά-
ναπαυτικά τὸ μικρὸ. Τὸ ὄφος της ἔ-
δειχνε πὸς μπορούσε νὰ περιμένῃ τὸ
τραῖνο ὑπομονητικά, ἔτσι και άν ἔ-
πρόκειτο αὐτὸ νὰ καθυστερήσῃ μιὰ
ὀλόκληρη μέρα. Τόσο φαίνόταν ἡ-
συχῃ κι' εὐχαριστημένη.

Καθὼς δέν εἶχα τί άλλο νὰ κάνω
ἐκείνη τὴν ὥρα, βάλθηκα νὰ ψυχο-
λογήσω αὐτὴ τὴ συμπαθητικὴ δού-
δα, πὸ άν και τόσο σεμνὰ ντυμένη,
ὡστόσο παρουσίαζε κάποιες ἀντιθέ-
σεις. Στο ντύσιμο πρῶτα-πρῶτα. "Α-
πλοῦστατα, φτωχικὸ τῆς μητέρας,
τέτοιο πὸ ἐπρόδινε ἄμέσως τὴν οἰ-
κονομικὴ στενοχώρια. "Απεναντίας,
γιὰ τὸ ντύσιμο τοῦ παιδιοῦ ἔβλεπε
πὸς εἶχαν ἔξοδευται πολλά. "Η πλε-
χτὴ μάλλινη φορεσιά του, σ' ἕνα ά-
παλὸ ρόδινο χρῶμα, τὸ ὄρατο πανω-
φοράκι και τὰ παπούτσι του, ἔ-
δειχναν πὸς θὰ χρειάστηκαν γιὰ νὰ
γοραστοῦν, αρκετὰ λεπτά. Μά δέν
δυσκολετήκα νὰ ξεγηγῶ αὐτὴ τὴν
ἀντίθεση, γιατί άμέσως σκέφθηκα
πὸς ἡ μητέρα πὸ εἶχα μπροστά μου
θὰ ήταν κι' αὐτὴ μιὰ άπὸ τις τόσες
στοργικὲς μητέρες, πὸ θέλουν νὰ
βλέπουν τὰ παιδάκια τους ὄχι μόνο

ζεστά, αλλά και ὁμορφα ντυμένα, ά-
διαφορώντας άν, γιὰ νὰ τὸ επιτύχουν
αὐτὸ, είναι ὑποχρεωμένες οί ίδιες
νὰ στερηθοῦν.

Μά ἄλλη ακόμα ἀντίθεση πὸ πα-
ρετήρησα μεταξϋ τους ήταν ἡ διαφο-
ρετικὴ ἔκφραση πὸ ζωγραφίζόταν
στο πρόσωπο τῆς μητέρας και τοῦ
παιδιοῦ. "Ενῶ τὰ μάτια ἐκείνης ελαμ-
παν ζωηρὰ κι' ἐγύριζαν κάθε τόσο
γελαστά πρὸς τὴ μικρούλα, ἐκείνη
δέν φαίνόταν νὰ συμπεριζέται διόλου
τὴν εὐχαριστήσῃ της αὐτὴ. Τὸ κά-
πως χλωμὸ προσωπάκι της ἔξακο-
λουθοῦσε πάντα νὰ μένη βαρὺ, κα-
τσουφιασμένο. "Εξάρωνε πότε τὰ φρύ-
δια της, πότε τὴ μυτούλα της, ένέν-
τωνε τὰ χεράκια της και διαρκῶς
τὴν άκουγες κάτι νὰ μουρμουρίζῃ.
Τελοσπάντων δέν φαίνόταν καθόλου
εὐχαριστημένη.

Και θὰ ἔμεινε ὡς τὸ τέλος ἀνικα-
νοποίητὴ ἡ περιέργειά μου γιὰ ὅ,τι
ἔβλεπα, άν δέν άκουγα άπὸ τὴν ἴδια
τὴ μητέρα νὰ ἔξιτορῇ τί της συνέ-
βαινε σὲ κάποιον γνωστὸ της πὸ τὴν
πλησίασε και τὴ ρώτησε με ένδια-
φέρον πὸς ήταν ἡ μικρὴ.

Τοῦ εἶπε λοιπὸν πὸς ο πυρετὸς
ἐκείνος, πὸ τὴν είχε βρασανίσει δυὸ
μερόνυχτα και είχε τρομάξει ὄχι μόν-
ον αὐτοὺς, αλλά και τὸ γιατρὸ τοῦ
τόπου τους, πὸ γιὰ νὰ βγῇ άπὸ τὴν
εὐθύνη, τοὺς ἔστειλε νὰ δείξουν τὸ
παιδί και σ' ἄλλο εἰδικὸ γιατρὸ, στὴν
δόλη, τοῦ είχε πέσει έντελῶς. Πάντε
μέρες τώρα ἡ Κούλα της, με τὴ βοή-
θεια τοῦ Θεοῦ, ήταν έντελῶς ἀπό-
ρετὴ και μακριὰ ἀπὸ κάθε κίνδυνο.
τὴν ἐγύριζε ήσυχῃ στο σπιτάκι τους,
άπ' ὅπου, λίγες μέρες πρὶν τὴν είχε
πάρει κλαίγοντας, με ξεσκισμένη τὴν
καρδιά, σχεδὸν ἀπελπισμένη. "Ο για-
τρὸς είχε δώσει και μερικά φάρμακα
τονωτικά, γιὰ τὴν ἀνάρρωσή της,
ἀλλά ἐκείνη πὸ τῆς ἐσύστησε προ-
πάντων νὰ προσέξῃ ήταν τὸ φαί.
Δέν έπρεπε νὰ βάλῃ στο στόμα της
τίποτα περισσότερο άπ' ὅ,τι αὐτὸς
ἔγρασε : λίγο γάλα, καμμιά πορτοκα-
λάδα, στὴν ἀρχή. "Όλα τ' άλλα θὰ
ἔρχονταν ὕστερα, σιγά-σιγά.

Κι' αὐτὸ ἀκριβῶς είχε γίνει τώρα
αἰτία νὰ χαλάσουν τόσο πολὸ τὰ κέ-
φια τῆς μικρῆς. Φτάνοντας στο σταθ-
μὸ, πρὶν λίγη ὥρα, εἶπε νὰ πωλοῦν
άπ' ἔξω κάτι κουλουράκια, πὸ φαί-
νονταν τόσο άφράτα και νόστιμα. Μά,
ἀντὶ ἡ μαμμὰ νὰ τῆς πάρῃ μερικά,
ὅπως θὰ ἔκανε ἄλλοτε, τῆς εἶπε πὸς
δέν κάνει νὰ φάῃ οὔτε μισό. "Αδικα
ἡ μικρὴ άρχισε νὰ μουρμουρίζῃ και
νὰ ψευτοκλαίῃ. "Η μαμμὰ ήταν άμε-
τάπειστη : Δέν κάνει νὰ φᾶς κουλου-
ράκι, τῆς ἔλεγε. "Όσο και νὰ κλά-

ψῆς, δέν σοῦ παίρνω, γιατί δέν κά-
νει. Τελείωσε.

Μά ἡ Κούλα δέν ήταν και τόσο
άτυχη, ὅσο φάνηκε στὴν ἀρχή. Για-
τί, τὴ στιγμή ἀκριβῶς πὸ βρισκόταν
στὴ μεγάλη ἀπελπισία της, μπήκε
στὴν αἶθουσα ἕνας πωλητῆς, με δυὸ
καλάθια γεμάτα ὄρατα πορτοκάλια.
Κι' δταν γύρισε και τὰ κοίταξε με
ἐπιθυμία, χωρὶς ὄμως νὰ βγάλῃ μι-
λιά, συνέβη κάτι πὸ δέν τὸ περιμέ-
νε. Αὐτὴ τὴ φορὰ ἡ μαμμὰ της φά-
νηκε πρόθυμῃ ν' αγοράσῃ. "Όταν μᾶ-
λιστὰ άκουσε πὸς ἡ τιμὴ τους δέν
ήταν και πολὺ ἀκριβή, αγοράσε τρία
μεγᾶλα και ὀλόχρυσα πορτοκάλια
κι' άρχισε άμέσως νὰ τῆς καθαρίζει
τὸ ἕνα. "Η μικρούλα ήταν τώρα ά-
πόλυτα ἱκανοποιημένη. Εἶχε ξανα-

βρῆ τὸ χαμένο της κέφι κι' ἕνα χα-
μόγελο γλυκὸ ἀνθοῦσε στο προσω-
πάκι της. «Νὰ φᾶς κι' ἔσὸ τὸ άλλο
πορτοκάλι, μαμμὰ, τῆς ἔλεγε, και
τὸ άλλο νὰ τὸ πάρῃ στο μπαμπά-
κα. "Ε !»

"Η μισὴ ὥρα είχε περάσει πιά κι'
έπρεπε τώρα νὰ χωριστῶ ἀπὸ τὴν
Κούλα και τὴ μητέρα της, γιατί τὸ
τραῖνο ἔφτανε κίθλα στο σταθμὸ,
σφυρίζοντας διαπεραστικά. Και τα-
ξειδεύοντας ἔμως δέν ἔπαυα νὰ τις
θυμᾶμαι με συμπάθεια. Και συλλογι-
ζόμουν ακόμα πὸς γιὰ νὰ ξανάβρῃ ἡ
καλὴ διαθέση στὴν ὄψη ἐνὸς παιδιοῦ
δέν χρειάζονται και μεγάλα πράγμα-
τα. "Αρκεῖ καμμιά φορὰ και ἡ θέα
ἐνὸς πορτοκαλλιοῦ, ἔτσι και φτηνοῦ.

ΚΑΛΙΟΠΗ Σ. ΚΟΡΑΟΠΑΤΗ

ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ ΤΗΣ ΑΥΛΗΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Γ'

— Βλακεία ! ἔκαμε ο Γκορνιάρης. "Εγὼ δέν βλέπω νὰ σοῦ φουτρώ-
νουν φτερά. "Απεναντίας σοῦ πέφτουν πιό πολὺ. Γιὰ ἰδῆς και μόνη σου.
Και τῆς ἔδειξε ἕνα σωρὸ φτερά πὸ τῆς είχαν πέσει καθὼς στεκόταν
κάτω άπ' τὸ δέντρο.

— "Ω, Θε μου, τί νὰ κάμω ; εἶπε ἡ "Ασπροῦλα ἀπελπισμένη. "Όταν
τὰ φτερά μου θὰ μοῦ πέσουν, στο τέλος θὰ με ψήσουν στο φούρνο !

Κι' άρχισε νὰ κλαίῃ ἀληθινὰ.

— "Ελα, μὴν κλαίς, τῆς εἶπε ο Γκορνιάρης. Εἶμαι βέβαιος πὸς θὰ
βροῦμε τρόπο γιὰ νὰ γλυτώσης. Μοῦ ήρθε μιὰ ἰδέα : Δέν δοκιμάζεις
μπάνια στὴ λάσπη ; "Εμένα με
ὠφελοῦν πολὸ στις τρίχες, και
μοῦ φαίνεται πὸς θὰ ὠφελή-
σουν και σένα στα φτερά.

— "Αλήθεια ; ἔκαμε ἡ "Α-
σπροῦλα. Δέν χάνω τίποτα νὰ
δοκιμάσω. Λάσπη δὰ ἄλλο τί-
ποτα.

— "Ερχεσαι μαζί μου ;

— "Ερχομαι, εὐχαρίστως.

"Η "Ασπροῦλα πήδησε τὸ
φράχτη και ἔβγαλε με τὸν
Γκορνιάρη. Σὲ λίγο ἔφτασαν σ'
ἕναν τράφο με λάσπη ὅπου ο
χοῖρος με μεγάλη εὐχαρίστηση
μπήκε. Κάθησε ἔπάνω στὴ λά-
σπη, κυλιόσθηκε, ἔπαιξε. Γιατί,
καθὼς ξέρουν ὄλοι, οί χοῖροι

τρελλαινούνται νὰ κυλιόσνται και νὰ παίζουν στὴ λάσπη.
— "Ομολογῶ πὸς αὐτὸ δέν μ' ένθουσιάζει, εἶπε ἡ "Ασπροῦλα. "Αλλά
θὰ τὸ δοκιμάσω. Πάντα είναι προτιμότερο νὰ λασπωθῶ ἔτσι, παρὰ νὰ
μαδηθῶ και νὰ καταντῆσω στο φούρνο.

Και μπήκε κι' αὐτὴ στὸν τράφο κι' άρχισε νὰ πλατσουρίζῃ μέσα στὴ
λάσπη. "Αλλά ὡς που νὰ καταλάβῃ τί γινόταν, χόθηκε, βούλιαξε κι' ἡ
λάσπη ἔφτανε κι' ὀλοένα πιό ψηλὰ στο λαιμὸ της.

— Βοήθεια ! άρχισε νὰ φωνάζῃ. Βοήθεια ! πνίγομαι ! θὰ πνιγῶ !

Ἐδτυχῶς ο Γκορνιάρης δέν ήταν μακριὰ. "Ετρεξε στις φωνές της, τὴν
ἔβαλε νὰ καθῆσθαι στὴ ὄρχη του και τὴν ἔβγαλε ἀπὸ τὸν τράφο.

— Τάχα πατᾶς γερά, τῆς εἶπε, μὴ φοβάσαι. Μά δέν ήταν ὄρατο
αὐτὸ τὸ μπάνιο ; "Εγὼ εὐχαριστήθηκα πολὺ.

(Ακολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑ Γ' ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΕΝΑ ΣΥΝΗΘΙΣΜΕΝΟ ΛΑΘΟΣ

Αγαπητοί μου,
ΠΡΟΧΤΕΣ, σ' ένα φιλικό μου στίτι, είδα μια μικρή μαθητριά με τη μπλε ποδιά του σχολείου, που είχε κεντημένο στο στήθος ένα σύμπλεγμα από δυο γράμματα, Σ και Τ. Υπέθεσα πως θα ήταν τάρχηκα δυο λέξεων που δεν μπορούσα να τις μαντέψω. Γιατί μόνο «Σχολή Τυφλών» μού ήρθε στο νου, μα ήταν δυνατό να φοιτούσε εκεί ένα κοριτσάκι με τόσο μεγάλα και φωτεινά μάτια;...
Τί σημαίνει αυτό το Σ και το Τ; τη ρώτησα επιτέλους.
—Μεταξύ μας, μού είπε γελώντας, το εξηγούμε «Σχολή Τυφλών». 'Αλλά είναι απλούστατα ο αριθμός του Γυμνασίου μας: Έκτον.
'Εμείνα μ' ανοιχτό στόμα. Δεν περίμενα ποτέ πως και σ' ένα Γυμνάσιο θα παρίσταναν τον αριθμό εξη με ΣΤ' κι' όχι με Σ' που είναι το σημείο του στην ελληνική αριθμητική. 'Υστερα όμως συλλογίσθηκα πως αυτό το λάθος είναι τόσο κοινό, το κάνουν καθημέρα τόσο πολλοί, και γραμματισμένοι, και σοφοί άκομα, ώστε δεν έπρεπε να πορω που το έβλεπα και στις ποδιές των μαθητριών ενός Γυμνασίου. Μήπως σ' όλα σχεδόν τα βιβλία, και τα επιστημονικά άκομα δεν βλέπουμε το έκτο κεφάλαιο, ή την έκτη σελίδα του προλόγου, ή το έκτο πράγμα μιας σειράς, να σημειώνονται με ΣΤ'; Κεφάλαιον ΣΤ', Σελ. ΣΤ', Τμήμα ΣΤ', Πόρισμα ΣΤ', Αρθρον ΣΤ' και καθεξής...
'Αλλά πως γίνεται, από τί προήλθε κι' επικράτησε τόσο αυτό το περιεργό λάθος; Νά σας το εξηγήσω: Στα παλαιότερα χειρόγραφα, καθώς και στα παλαιότερα έντυπα—ως τις αρχές άκομα του περασμένου αιώνα—συνήθιζαν να γράφουν ή να τυπώνουν τα σύμφωνα σε μ' ένα μόνο στοιχείο, που έμοιαζε πολύ με το Σ της αρχαίας αριθμητικής. Κι' έβλεπες τότε: ΣΑΜΝΑ (στάμνα) ΣΕΚΟΜΑΙ (στέκομαι) ΙΣΤΙΑ (ιστία) και τα λοιπά. 'Ηταν δηλαδή μια εύκολια εκείνου που έγραφε κάπως βιαστικά, και που πολλά άλλα τα συγχώνευε ή τα συντόμεινε (όπως π: χ: ένα γράμμα σ' g γαλλικό σημαίνει σε, ή ένα κ μ' ένα ποδαράκι ή μια τζιφρα από κάτω εσήμαινε και, πράγμα που στην ταχυγραφία το κάνουμε και τώρα). Γινόταν λοιπόν αυτή η παρεξήγηση: οι αντίγραφοι, όταν έβλεπαν σ' ένα χειρόγραφο ή σ' ένα παλιό βιβλίο τον αριθμό εξη γραμμέ-

νον με το σωστό του σημείο Σ', το διάβαζαν σε κι' ενόμιζαν πως μπορούσαν να το αντικαταστήσουν, γράφοντας πιδ ή ουχα, με τα δυο αυτά γράμματα, άπαράλλακτα όπως το αντικαθιστούσαν και στις λέξεις, όπου δεν ήταν πια αριθμός παρά πραγματικώς σ και τ, και αντί ΙΣΙΑ ή ΣΑΜΝΑ, έγραφαν καθαρά Ιστία, σάμνα. Το ίδιο κι' οι τυπογράφοι, όταν έβλεπαν στο χειρόγραφο Σ' (αριθμ) ενόμιζαν πως ήταν το ίδιο να βάλουν ΣΤ', όταν μάλιστα δεν είχαν στο τυπογραφείο τους αυτό το στοιχείο, που πολλά μικρά τυπογραφεία δεν το έχουν. Γι' αυτό σ' όλα τα έντυπα—βιβλία, έφημερίδες, περιοδικά—το ΣΤ' δίνει και παίρνει σαν αριθμός, και γι' αυτό οι περισσότεροι, όταν θέλουν να γράψουν 60 με αρχαίους ελληνικούς αριθμούς, το γράφουν έτσι.
'Αλλά το λάθος, που το συγχωρεί ή κοινή συνήθεια, είναι σπουδαίο. ΣΤ' έχετε, τί σημαίνει: Σ' = 200, Τ' = 300. Πεντακόσια λοιπόν; Ούτε αυτό. Γιατί το 500 είναι Φ'. 'Αρα ΣΤ'

δεν λέγει απολύτως τίποτα: είναι μια... άρλουμπα. Δεν θα ήθελα να κάνουν αυτό το λάθος και τα Διαπλασάπουλα που πρέπει να τα ξέρουν. 'Ας ρίξουν μια ματιά στην αρχαία Γραμματική τους, ή σ' ένα 'Εγκυκλοπαιδικό Λεξικό, κι' ας ιδούν τους αριθμούς, των αρχαίων 'Ελλήνων. Είναι τα γράμματα του άλλου γήτου μ' έναν τόνο στο πλάι. Α' = 1, Β' = 2, Γ' = 3 κτλ. Το 6 όμως παριστάνεται με το αρχαιότητα αυτό, το κατηργημένο γράμμα Σ, καθώς και το 90 μ' έν' άλλο, το λεγόμενο κόσπια (η) και το 900 με το λεγόμενο σανπιά (ω). Το Γ' είναι 10. Κι' έπειτα ΙΑ', ΙΒ', ΙΓ' κτλ. = 11, 12, 13 κτλ. Το Κ' είναι 20, το Α' 30, το Μ' σαράντα και καθεξής. Και το Ρ' 100, το Σ' 200, το Τ' 300 και καθεξής. Τα ίδια γράμματα με υπογεγραμμένη σημαίνουν χιλιάδες, Α = 1000, Β με όπογο = 2000, Ε με όπογογρ. = 5000 και καθεξής. 'Όστε το έτος μας 1936 είναι όχι Α' ρ' Δ' ΣΤ' (!!!) αλλά Α' ρ' Δ' Σ'.

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΠΡΟΣ ΤΑ ΑΣΤΡΑ

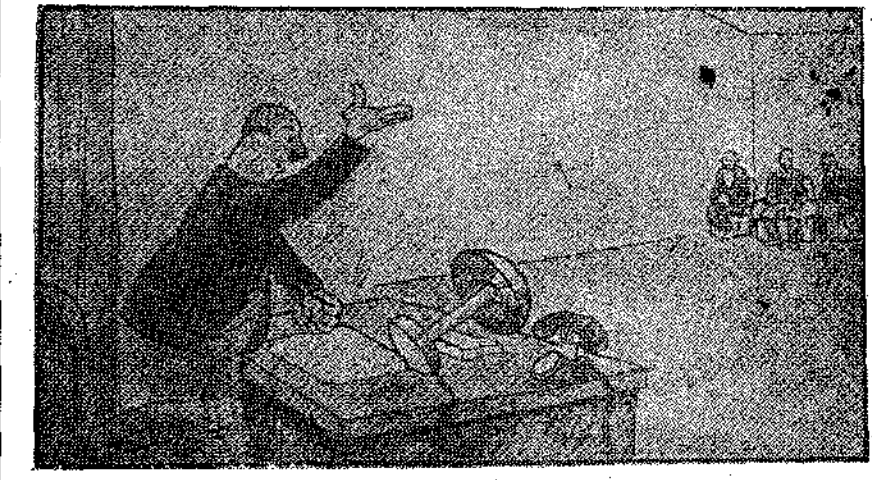
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό ALEXANDRE ALANOF και JACQUES CHRISTIAND

—Συνέχεια από το προηγούμενο—
—'Η γραμματεός του κυρίου, εκείνη που έχω βρούκα νόστιμη και που ο κύριος είχε στείλει για να πάρη τα χαρτιά και που έχω της τα έδ...
—Καλά, καλά, Βαρνάβα, ήρθε;
—Μάλιστα, κύριε, ή δεσποινίς εκτύπησε το κουδούνι κι' έχω έτρεξα και της άνοιξα και της είπα να περιμ...
—Πές της να περάση.
—Μάλιστα, κύριε, θα πω στην γραμματέα του κυρίου να περάση, μα και το θέλει ο κύριος.
'Η πρώτη σκέψη του 'Ανδρέα, μόλις αντίκρισε την επισκέπτριά του, ήταν: «Μά αυτή τη γνωρίζω!» και ή δεύτερη: «Μά την άληθεια, ο Βαρνάβας έχει γούστο». Πραγματικά ή 'Αντουανέττα Μπερνόν ήταν άναμφισβήτητα κομψή και χαριτωμένη. 'Ηταν μια κλέφτρα που μαζί της άδύνατο να φανή κανένας άσστηρός και άπότομος. «Μά που να την έχω ιδεί άραγε;» ρωτιόταν και ξαναρωτιόταν ο 'Ανδρέας.
Προσπάθησε να φανή ψυχρός. 'Εκανε πως δεν είδε το χέρι που του είχε απλώσει ή νέα και όποκλήθηκε μόνο ξερά μπροστά της. 'Υστερα της έδειξε μια καρτέλα να καθήση.
—Σας παρακαλώ, κύριε, είπε ε-

κείνη, μην παίρνετε ύφος άστυνόμου κινήματογραφικής ταινίας. Πρώτα απ' όλα δεν έχετε το δικαίωμα να με καταδικάσετε προτού να με κρίνετε, ούτε να με περιφρονείτε προτού να με άκούσετε. Και γιατί άρνηθήκατε να μου δώσετε το χέρι, μια και με γνωρίζετε;
—'Εγώ... ο 'Ανδρέας πρόλαβε να κρατήση τη γλώσσα του τη στιγμή που έτοιμαζόταν να της άπαντήση πως δεν θυμόταν να τη γνωρίζε καθόλου, μα στο μυαλό του άστραψε σέ μια στιγμή ή άνάμνηση:
—Θυμώμαι πολύ καλά, δεσποινίς, είπε πως χόρεφα μαζί σας, θα έχει περάσει επάνω κάτω ένας χρόνος, σάς έγνωρίσα εθδς μόλις φανήκατε, αλλά αυτό δεν μου εξηγεί το πως...
—'Εγώ κύριε, θυμώμουν και σάς και το ένομά σας, έσεις μπορεί να μην γνωρίζατε τίποτε από έμένα, αλλά έχω παρακολουθούσα όλα τα σχετικά με σάς, γιατί είμαι πολύ γνωστή και φίλη του Ζάκ Νταταλί.
'Ο 'Ανδρέας τινάχτηκε άθελά του.
—Μην κάνετε έτσι, δεν σάς πρόδωσε, αυτά που γνωρίζω έχω για σάς τα γνωρίζουν και όλοι οι φίλοι του Ζάκ. Μιλάει για σάς από τότε που τελειώσατε το σχολείο, όπως μι-

λάει και για τους άλλους συμμαθητές του, ούτε λιγώτερο, ούτε περισσότερο, αυτό σάς το λέω όχι για να σάς κολακώσω, αλλά για να σάς εξηγήσω. Με τον Ζάκ είμαστε μακρυνοί ξάδελφοι, οι οίκογένειές μας ήταν πάντοτε συνδεδεμένες, γι' αυτό το λόγο άλλωστε έτυχε να έχω την ευχαρίστηση να χορέψω μαζί σας στη συναστροφή που έδωσε ή θεία μου.
—Μάλιστα, δεσποινίς.
—Γι' αυτό το λόγο επίσης διαβίβω όλα τα διηγήματα που δημοσιεύει ο Ζάκ. 'Ετσι λοιπόν τις προάλλες, όταν διάβασα το συγκινητικό εκείνο διήγημα για τον μεγαλόκαρδο εκείνον έφευρέτη που καταστρέφει την έφευρέση του, όταν πρόσεξα πως ο Ζάκ που δεν περιγράφει ποτέ τους ήρωές του, τούτη τη φορά έγραψε με όλες τις λεπτομέρειες πως ο έφευρέτης αυτός ήταν γέρος, ψηλός, εύθυμος, άτημέλητος στο ντύσιμό του, πως είχε ίσια μαλλιά και μαύρα μάτια, είπα μέσα μου «ο Ζάκ τα λέει όλα αυτά για να κάνει άγνωριστο το μοντέλλο του, που θα είναι κανένας νέος, μάλλον κοντός, μελαγχολικός, σοβαρός, θα έχη μαλλιά σγουρά και μάτια γαλανά. Κι' αυτό είναι το δικό σας το πορτραίτο, έτσι δεν είναι;
—Σας άκούω, συνεχίστε.
—Σκέφθηκα άκόμη: Για να αισθάνεται ο Ζάκ τόσο θαυμασμό για τον ήρωά του, θα πη ότι αυτός είναι από τους καλύτερους του φίλους. Κι' έτσι σιγά-σιγά, σχεδόν άθελά μου έμάντευσα πως ο ήρωας αυτός θα είσαστε σεις. Κι' όσο διάβαζα και ξαναδιάβαζα το διήγημα, τόσο σταθερώτερη γινόταν αυτή ή πεποίθηση στο μυαλό μου. Τ' άλλα ύστερα είναι πολύ άπλά. 'Ηταν απολύτως βέβαιο πως δεν είχατε καταστρέψει τίποτε από την άνακάλυψή σας. Αυτό το είχε βγάλει ο Ζάκ από τη φαντασία του. Στην πραγματικότητα κανένας έφευρέτης δεν καταστρέφει ποτέ τα σχέδιά του και τους τύπους του, έπίσης ήταν πολύ πιθανό ή έφευρέση αυτή να ήταν κάποιο έκρηκτικό μίγμα, αυτό είναι το πιο καταστρεπτικό πράγμα για την άνθρωπότητα που μπορεί ν' άνακαλύψη ένας έφευρέτης, έτσι δεν είναι;
—Μάλιστα, δηλαδή για τη στιγμή δεν μπορώ να σάς δώσω άκόμη καρμιά άπάντηση, έξακολούθηστε.
—'Εξακολούθη, ευχαρίστως, έχετε πως ήρθα εδώ και είπα πως είμαι ή γραμματέας σας και ζήτησα από τον ύπηρέτη σας να μου δώση τα χαρτιά που είχατε στο συρτάρι σας. Τι ριφκοινδύνευα μ' αυτό; Νά έχω κάνει λάθος. 'Αν τα χαρτιά δεν πα-

ρουσιάζαν κανένα ενδιαφέρον, άπλοστατα θα σάς τα γύριζα πίσω. 'Όπως, άλλωστε το κάνω και τώρα, συμπέρανε δινοντάς του το φάκελλο, μ' όλο που αυτά που βρήκα εκεί μέσα ήταν άνώτερα απ' όλες μου τις προσδοκίες.
—Είμαι πολύ εύτυχής, δεσποινίς. 'Αλλά δεν μπορώ να καταλάβω πως ένα έκρηκτικό μίγμα τόσο δυνατό μπορεί να παρακινήση μια νέα σάν και σάς να γίνη κλέφτρα.
—'Ο κύριε, μα άφου σάς τα φέρνω πίσω τα χαρτιά σας!
—Ναι, άφου πρώτα τάντιγράφατε.
—'Α, βέβαια. Αυτό το έκανα για κάθε ένδεχόμενο. 'Εξρω γώ; Άδύρο μπορεί το στίτι αυτό να πάση φωτικά ή έσεις να τρελλαθήτε. Είναι χίλιες φορές προτιμώτερο τα χαρτιά αυτά να ύπάρχουν σε πολλά αντίγρα-

«'Όστε έτσι λοιπόν, κύριε, έχετε σκοπό να πάτε στο φεγγάρι;...»

φα και σε διαφορετικές μεριές φυλαγμένο το καθένα.
—Δεσποινίς, είσθε πολύ έξυπνη και χαριτωμένη...
—Κύριε...
... αλλά θα καλέσω την 'Αστυνομία να σάς συλλάβη.
—Θα κάνετε μια μεγάλη άνοησία. Καλύτερο είναι να μ' άκούσετε...
—Μά δεν κάνω και τίποτε άλλο τόσην ώρα.
—Δυστυχώς έχω να πω και άλλα. 'Αν σάς κούρασα μπορώ να ξαναπεράσω άλλη φορά.
—'Όχι, έξακολούθηστε, δεν με κουράζετε καθόλου.
—Είμαι ή άδελφή του άστρονόμου 'Ερρίκου Μπερνόν.
—'Α!
—Δεν θα έχετε άκούσει ποτέ να γίνεται λόγος γι' αυτόν. Είναι άκόμη πολύ νέος και άγνωστος. 'Ο άδελφός

μου ενδιαφέρεται αποκλειστικά για το ζήτημα της επικαιωνίας με τ' άστρα. 'Εχει μελετήσει κατά βάθος το πρόβλημα και έχει καταστρέψει τα σχέδια μιας βολίδας που μπορεί να φθάση σίγουρα και θετικά στο φεγγάρι ή σε κανέναν άλλον πλανήτη.
—Καλά το σκέφθηκα, είπε μέσα του ο 'Ανδρέας, αυτή είναι θεότρελλη. Κρίμα στο κορίτσι!
—'Αλλά, έξακολούθησε ή νέα, αυτό είναι άδύνατο...
—Εύτυχώς, ξανάρχεται στο λογικά της, σκέφθηκε ο 'Ανδρέας.
... με τα σημερινά χημικά μέσα. Δεν ύπάρχει κανένα γνωστό έκρηκτικό μίγμα, τόσο δυνατό—αυτό το γνωρίζω γιατί έχω κάνει πολλές συζητήσεις με τον άδελφό μου—δεν ύπάρχει λοιπόν κανένα έκρηκτικό μίγμα, τόσο δυνατό ώστε να δώση

